

Wachten

Door Lisanne Thomas

En ineens is het gedaan met de zomer.. Stond ik vorige week nog bevangen van de hitte te bakken op het zand van de piste, zo overweeg ik vandaag mijn lange winterjas met fleece binnenkant voor het eerst serieus aan te trekken. Natuurlijk hebben we twee heerlijke weken vol nazomerweer gehad, dus mogen we niet klagen, maar de plotselinge overgang naar stormachtig kil herfstweer met hoosbuien valt dan toch wel rauw op je dak! Als ik naar buiten kijk zie ik Ginger in de wei staan, hoogdrachtig, met haar achterhand demonstratief richting het westen gekeerd, vanwaar de motregen wordt geblazen. Hoogdrachtig?, hoor ik je denken, ja inderdaad.. Madame had vorige winter op 4 december buiten mijn weten en volledig buiten mijn goedkeuring een rendez-vous met een knappe cruzado palomino-hengst. Van de ene kant denk ik: geef haar eens ongelijk, want zo'n goudblonde Spaans-Arabishe macho valt ook nauwelijks te weerstaan. Maar van de andere kant: 4 DECEMBER!! Dat betekent dus ruwweg uitgerekend begin november, de periode bij uitstek voor het veulenen! Geen gras voor de merrie, geen lekker weer voor het veulentje. Maar goed, dit veulen wordt dan wel direct het meest winterharde paard in de omgeving! Op dit moment hoef ik enkel nog dagelijks het uier te controleren op eventuele zwelling, maar over een dag of tien wordt het serieus opletten, want vanaf een 320 dagen dracht zou het veulen al kunnen komen en aangezien we 'een tikkeltje' laat in het seizoen zitten, is de kans op een iets vroegere geboorte wat groter. Bij het vorige veulen van Gin heb ik twee weken gewaakt, in een tentje in de wei en op een luchtbed in de achterkant van mijn stationwagen (en nog hield ze me voor de gek!) maar in dit jaargetijde en met de werkdrukke zie ik me eerlijk gezegd niet wekenlang gebroken nachten doorbrengen in de kou. Dus volgende week ga ik een geboortemelder huren. Dat is een sensor, bevestigd aan een singel, die registreert wanneer de merrie plat op haar zij gaat liggen. Aangezien het merendeel van de hoogdrachtige merries niet meer plat slaapt (omdat de buik in de weg zit) kun je er vrij zeker van zijn dat er sprake is van een wee als de sensor het platliggen registreert. Het mooie is dat deze dan een signaal naar je telefoon stuurt. Sommige melders doen dit d.m.v. een sms bericht, maar omdat ik bang ben dat ik daar doorheen slaap, heb ik gekozen voor een melder die daadwerkelijk opbelt. Lang leve de technologie zullen we maar zeggen! Mijn plan gaat als volgt: Ik installeer me op de logeerkamer, van waaruit ik direct uitzicht heb op de wei waar Gin staat. Ik zet haar in een iets kleiner stuk dat verlicht wordt door de straatlantaarn, zodat ik haar direct vanuit mijn bed kan zien. Verder houd ik een sterke zaklantaarn bij de hand, voor het geval het licht niet voldoende is. Als het alarm af gaat kan ik zelfs zonder op te staan zien of ze daadwerkelijk gaat veulenen. Ik vond dit zelf een heel strak plan, totdat ik me bedacht dat ze ook overdag zou kunnen veulenen, en aangezien ik soms wel een uur van huis af ben, haal ik het nooit om op tijd thuis te zijn voor de bevalling als ik een sein van de melder krijg. Ik zou er absoluut niet van opkijken als Gin het weer presteert om te bevallen als ik pakweg 100 kilometer van huis ben, dus zodoende heb ik back-up ingeschakeld van vrienden en burens, om in geval van nood snel ter plaatse te kunnen zijn. Gin heeft haar laatste enting gehad en de veearts is op de hoogte, dus nu staat me niets anders te doen dan nog eventjes geduld te hebben, twee weken, drie weken, misschien vier..

Met een beetje geluk in één van de volgende edities van Paardentips de eerste veulenfoto's, om het lentegevoel nog héél eventjes terug te brengen en de herfst wat op te fleuren!

Groetjes Lisanne